

VOCEA TUTOVEI

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONALIST

APARE IN FIE-CARE DUMINICĂ

ABONAMENTE

Un an Lei 6
6 luni „ 3,50
3 luni „ 2
un străinat, plus porto.
scris. nefranc. se refușă.

ANUNCIURI

Linia pag. IV 30 ban
„ „ III 10
Inserțiuni linia 80

Redacția și Administrația:
La Tipografia G. V. Munteanu

SUB CONDUCEREA UNUI COMITET

Abonamentele se plătesc înainte
La Tipografia G. V. Munteanu

Bârlad, 13 Ianuarie 1907

ORAȘE DE PROVINCIE

„Oraș de provincie“ zice unul și altul, crezând că aceasta ajunge pentru a îndreptăți formele cele mai primitive ale vieții sociale și lipsa oricărei vieți culturale. Dacă nu ești, prin urmare, la București sau la Iași, poți să nu cunoști de cât plăcerile danțului, ale jocului de cărți, ale „curții“ (boerește: flirt), ale intrigilor și ale distracției de mahala sau ordinarului gheșeft creștin, care se zice politică. Orice muștrări se lovesc de acest răspuns: „Ce vrei, domnule, în provincie..“

Și nu e așa. Orașul de provincie e o parte din țară unde trăește o parte din neam. Tradițiile vorbesc, chiamă din trecut; nevoile locale îndeamnă; curentele înnoitoare răzbat. El un mișel sau un prost acela, care li se împotrivesc, pentru a trăi ca într'un colț din Pera.

Birladul a avut revista „Fat-Frumos“; el are astăzi corul „Armonia“. El va avea mine Biblioteca populară, poi-mine poate Teatrul. Elemente bune se află în societatea bogată, elemente bune în tineret. Această foaie e o curată și vrednică unealtă de luptă.

Noroc bun oamenilor buni și faptelor bune.

N. Iorga.

Pentru cei tineri

Cînd, între conducătorii și străturile mai adânci ale unui neam, izbutește să se interpună o patură izolatoare, de straini cu aspirații contra celor naționale, viața politică a acelui neam e serios amenințată.

Un exemplu strălucit, în această privință, ni l-a dat Polonia.

Îndată ce, între nobilimea conducătoare și poporul de jos, a iz-

butit să se vire o burghezie cu totul străină aspirațiilor naționale, puterea de rezistență ecsterioară a Poloniei s'a micșurat din ce în ce, până când a isprăvit prin completa ei desființare politică.

La noi, acei cari mai au vreme să cerceteze mai de aproape legăturile sufletești dintre conduși și conducători, și-au făcut încă de mult convingerea, că și neamul nostru se află tocmai în pragul acestei primejdioase desmembrări.

Pe cînd cea mai mare parte dintre oamenii datori să se îngrijească de soarta acestui neam, își istovesc toată inteligența, toată puterea de inițiativă și de muncă în legarea și deslegarea „subtilităților“ politice de partid; pe cînd ochii tuturor stau pironiți în lumina înșelătoare a Apusului; locuitorii sateelor noastre, roși de neștiință, de săracie, de boale și de-o Administrație nepregătită, cad tot mai mult în stăpînirea economică a unor străini însuflețiți de idealuri nu numai în diferite, ci chiar protivnice aspirațiilor noastre naționale.

Cînd, în neamul nostru se găsesc oameni cari nu știu încă cine se află astăzi pe tronul regatului; cînd se găsesc oameni cari iscălesc petiții către Țar de la care așteaptă să li se dea pămînturi; cînd, numai în câțiva ani, o mîna de reprezentanți ai unei anumite Alianțe, ni se fac stăpâni peste mai toată proprietatea rurală, reducîndu-ne țărănimia la vechea stare de iobăgie; cînd toți urmașii drojdiei galițiene își iau îndrăzneala să prefacă satele Moldovei în haremuri; și cînd toate acestea se întîmplă fără a se ridica din vre-o parte vre-un mai puternic strigat de alarmă; e ușor de înțeles cît de 'ndreptățită e constatarea înstrăinării dintre conducători și conduși, și cît de firească ni'i grija cu care privim spre ziua de mîine.

Acestea sunt motivele pentru cari s'a zis, cu drept cuvînt, că generația care se ridică astăzi, este veriga de aur ce ni leagă trecutul, de viitor.

Pe destoinicia acestei generații, se reazimă toată nădejdea mîntuirii noastre.

„Dacă și această generație va fi ea și celelalte, apoi nu se știe cine va mai fi stăpîn, peste 50—60 de ani, pe bogăția cîmpielor noastre pentru pastrarea cărora s'au jertfit noianuri de vieți.

Și iată pentru ce toți oamenii luminați ai neamului nostru s'adrează cu atîta stăruință tineretului, și l' sfatuiesc să și îndrepte privirile dornice de viață, către acei veșnici robi necercetați ai pămîntului, în sufletul cărora nevoile de tot felul au secăt și cea din urmă nădejde de mai bine.

Școli, biblioteci, teatre, bănci populare, casa rurală fără capitaluri străine, legi de ocrotire, administrație cinstită și-o iubire fără margini, să'nchinăm acelor cari sunt, de veacuri, adevarații păstrători ai vieții noastre naționale.

Că numai astfel noi, cei tineri ne vom face datoria; vom fi în stare să trecem urmașilor moștenirea pastrată de strămoși; iar bătrînii noștri vor putea să și închidă liniștiți ochii în strălucirea mareață a unui nou răsărit.

G. Tutoveanu.

DOMNUL N. IORGA la Congresul învățătoresc din Focșani

În trecerea sa spre București, cînd se întorcea de la Bârlad, d-l N. Iorga s'a oprit și la Focșani, spre a ține o cuvîntare învățătorilor adunați aici cu prilejul celui de al treilea congres al lor. Cunoscută fiind activitatea cinstită și rodnică a acestui neobosit luptător pentru apărarea intereselor țării și neamului românesc, cum și popularitatea de care se bucură, cu drept cuvînt, în lumea dascălească de la sate, ar fi de prisos să mai amintesc înflăcăratul entuziasm și caldă primire ce i s'a făcut.

Sosirea d-sale în sala congresului, a fost salutată cu aplauze ce nu mai conțineau și apărînd la tribună, congresiștii l'au aclamat, făcîndu-i adevărate ovațiuni.

D-l N. Iorga își începe frumoasa cuvîntare prin a defini pe învățător, spunînd că nu trebuie să se facă nici o deosebire între învățătorii de la sat și institutorii și profesorii de la oraș, de oarece în cercul lor, fiecare sunt învățători.

Aduce elogiile învățătorilor pentru modul cuminte cum au condus desbaterile congresului, și se bucură de dezideratele îndreptățite ce le-au dat, spune că sala d-lor îi e simpatică, fiindcă între învățători se simte mai bine și mai în larg de a vorbi, de a spune adevărul, sincer și drept, acolo unde trebuie, în toată goliciunea sa, pentru, ca toți să ia cunoștiuță de relele ce bîntue țara noastră și a munci fără preget cu toții la îndreptarea lor. Îi sfătuește să procedeze cu tact și să aibă în vedere scopul mare ce trebuie să-l ajungă. Să nu se mai desbîne, să nu se mai certe între ei, căci n'au de ce. În cercul lor —la sat,—care e departe unul de altul, n'au la ce răvni. Să ceartă cei de la oraș, căci nu mai poate încăpea la masa.. bielșugul!, pe cînd învățătorii—slava Domnului—încap, căci masa lor e săracă. Se ceartă profesorii secundari, căci ei cunosc mai multe sisteme de pedagogie: sistemul pedagogic de 3 sferuri de oră, sistemul pedagogic de jumătate de ceas... și sistemul pedagogic de... atîtea absenți pe lună...

Pe cînd, învățătorii nu cunosc de cît un singur sistem de pedagogie, acela de a sta la școală și de a-și înde-

plini cu toată inima și conștiința, înalta lor datorie.

Îi povățuește să nu facă politică de partid, ci politică țărănească, să se facă luptătorii și apărătorii celor patru milioane de săteni, cari zac în mizerie și ignoranță. Arată halul de decădere în care a ajuns populațiunea de la țară, grație școalei partidelor. Asemuește pe țaranul român cu țaranul italian, căc —ca și acesta—se îmbolnăvește de pelagră și... moare. Spune că la noi pămîntul e roditor și mînos, dar nenorocirea e că s'a încuibat în el *microbul... Mochismului*.

Atinge, în trecut, chestiunea arendării pămînturilor și vorbește de numeroșii arendași cu zolufi și fără zolufi, cari în mare parte, nu sunt mai buni ca cei dintîi *Aceste două rele bîntue în viața economică de la sate, distrugînd ogoarele și decimînd pe țaran*.

Aseamănă activitatea învățătorilor de la noi cu cea a învățătorilor germani, și îi dă pe aceștia drept pildă de urmat, cari împreună cu sătenii, au clădit imperiul german de azi, așa de mare, de întărit și de puternic.

La noi, politicianii au clădit pe spațele țărănilor o clădire luxoasă de marmură, dar a cărei temelie e șubredă; învățătorii să lupte și cînd această casă se va dărâma—și se va dărâma—să nu lase ruinele, ca să se zică: „Aici a trăit un popor vrednic“, ci să clădească casă nouă cu temelie de marmură pentru țara românească de mîine. (Aplauze prelungite, ovațiuni).

Laudă activitatea desfășurată cu mult tact și pricepere de către fostul ministru al instrucțiunii publice d-l Spiru Haret, care ar putea face și mai mult spre binele țării, dar din nefericire e împiedecat la aceasta, căci e prizonier în mîinile celorlalți politicieni.

„Și eu am fost prizonier, dar am scăpat“.

Continuînd, aseamănă cele două partide politice de la noi cu două babe și pe țaran cu un prunc bolnav, la căpătîiul căruia stau doctorii—învățătorii. Babele țin de vorbă pe doctori, ca bolnavul să poată muri. D sa numește ceia ce fac partidele noastre, *monstruos, impiu, și prost*.

Învățătorii să nu cerșească nimic de la cei mari, căci nici de la Dumnezeu nu se cerșește lumina soarelui: el răsare în fiecare dimineață. Așa și învățătorii vor câștiga drepturile lor, prea bine meritare, prin însăși forța lucrurilor.

Interesul politicianilor e ca țaranul să nu se trezească din somnul său letargic și compară pe țaran cu un pește, care e tratat de partidele noastre de guvernământ cu *sos conservator și liberal*; pe cînd, ce bine ar înnota peștele în apa lui!

Termină, îndemnînd cu toată căldura sufletului pe învățătorii români, să lupte înainte cu răvnă și cu folos ca să poată fi cu adevărat: *luminătorii neamului*.

Conferența plină de adevăruri, de interes, spusă cu multă simțire și artă, a fost întreruptă în repetate rînduri de

